

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUSSEL

Nr.

RV-nr. : **2012/4561/B** – zevende kamer

B-UEV

BESCHIKKING

Bijlagen :

INZAKE :

1 hieraan gehecht verzoekschrift

1 conclusie

Verzoekende partijen :

- **De heer N [REDACTED]**, van Belgische nationaliteit, geboren op [REDACTED] 1964 te [REDACTED] (Marokko), wonende te 2630 Aartselaar, [REDACTED] maar voor huidige procedure uitdrukkelijk woonstkeuze doende bij zijn advocaat, Mr. Leïla TJINI te 1090 Brussel, Carton de Wiartlaan 126 en
- **Mevrouw [REDACTED]**, geboren op [REDACTED] [REDACTED] (Marokko), van Marokkaanse nationaliteit, wonende te Marokko maar voor huidige procedure uitdrukkelijk woonstkeuze doende bij haar advocaat, Mr. Leïla TJINI te 1090 Brussel, Carton de Wiartlaan 126;

Beiden met als raadsman :

Mr. Leïla TJINI, advocaat met kantoor te 1090 Brussel, Carton de Wiartlaan 126;

* * *

[REDACTED] Gelet op het hierbijgevoegd inleidend verzoekschrift, neergelegd [REDACTED] griffie op **13 augustus 2012**;

Gelet op de mededeling aan het Openbaar Ministerie op datum van 3 september 2012, [REDACTED]

Gelet op het schriftelijk advies van het Openbaar Ministerie van 3 januari 2013, neergelegd ter griffie op 10 januari 2013;

Gelet op de besluiten van verzoekers, neergelegd ter zitting van 4 juni 2013;

Gehoord de raadsman van verzoekende partijen M. Tijini in raadkamer ter terechtzitting van de 7de kamer van 4 juni 2013;

Gehoord het mondeling advies van het Openbaar Ministerie, de heer substituut van de procureur des Konings J. Vanaudenhoven, met mogelijkheid tot repliek voor verzoekers;

Vervolgens werd de zaak in beraad genomen op **4 juni 2013**.

* * *

1. Situering van de feiten en de vordering.

De vordering betreft hier de erkenning van een buitenlandse authentieke akte, zijnde enerzijds de huwelijksakte van verzoekers, en anderzijds de echtscheidingsakte van eerste verzoeker met een vorige echtgenote.

Zoals geformuleerd in conclusies strekt de vordering van verzoekers ertoe:

- hun op 14 maart 2008 in Marokko afgesloten huwelijk in België te horen erkennen, evenals de ontbinding van het huwelijk van eerste verzoeker met mevrouw Fadoua Ouabdelmoumen;
- de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 14 februari 2012 met betrekking tot de weigering tot toekenning van een visum aan tweede verzoekster, ongegrond te verklaren;
- te horen zeggen voor recht dat elke Belgische overheid het huwelijk van verzoekers van 14 maart 2008 dient te erkennen, in het bijzonder de Dienst Vreemdelingenzaken.

De rechtbank te Berkane (Marokko) heeft op 14 maart 2005 toestemming verleend aan de heer [REDACTED] om de echtscheiding te laten vaststellen voorafgaand aan het consumeren van het huwelijk met zijn echtgenote mevrouw [REDACTED].

Op 21 september 2005 werd de echtscheidingsakte opgesteld te Berkane.

In een bijkomende akte "houdende definitieve echtscheiding" van [REDACTED] 2009 opgesteld te Berkane, wordt verwezen naar de artikelen 122, 123 en 126 van het Familiewetboek die voorzien dat de onherroepelijke echtscheiding, andere dan deze uitgesproken als gevolg van twee voorgaande opeenvolgende echtscheidingen, het huwelijk onmiddellijk ontbindt en het afsluiten van een nieuw huwelijk niet verbiedt en wordt er geattesteerd dat bijgevolg de echtscheiding van de heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] definitief is geworden op de datum waarop ze is tussengekomen (met andere woorden op de datum van de echtscheidingsakte van [REDACTED] 2005).

(zie de stukken nr. 3 van het dossier van verzoekers).

Verzoekers zijn op [REDACTED] 2008 in het huwelijk getreden te Berkane (Marokko).

Tot vier maal toe werd een visum gezinshereniging aangevraagd opdat mevrouw [REDACTED] de heer [REDACTED] zou kunnen vervoegen in België. Dit werd telkens afgewezen door de FOD Binnenlandse zaken, Dienst Vreemdelingenzaken omwille van een weigering om het huwelijk te erkennen als rechtsgeldig. Volgens de Dienst Vreemdelingenzaken heeft de heer [REDACTED] zijn voorgaande echtgenote, mevrouw [REDACTED] verstoten en kon dit niet erkend worden als een rechtsgeldige ontbinding van dat voorgaande huwelijk, waardoor er ook nog geen nieuw huwelijk kon worden afgesloten. Ook nadat de ambtenaar van de burgerlijke stand van Aartselaar, het huwelijk had overgeschreven na positief advies van het parket te Antwerpen, bleef de Dienst Vreemdelingenzaken haar standpunt en beslissing handhaven. De laatste weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dateert van 14 februari 2012.

2. Advies van het Openbaar Ministerie.

Het Openbaar Ministerie heeft de rechtbank uitgenodigd om in deze zaak de territoriale bevoegdheid te onderzoeken omdat volgens zijn ambt conform artikel 23 WIPR de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen bevoegd lijkt om van het geschil kennis te nemen. Dit gezien de in België wonende verzoeker zijn woonplaats heeft te Aartselaar.

Wat de grond van de zaak betreft heeft het Openbaar Ministerie, zich steunend op het politieel onderzoek, geen negatieve elementen geformuleerd omtrent het buitenlands huwelijk van betrokkenen. Over de ontbinding van het voorgaande huwelijk van eerste verzoeker werden evenmin negatieve elementen geformuleerd.

Tevens werd verwezen naar het voorheen gewezen advies van het Openbaar Ministerie van Antwerpen van 26 juli 2010, geformuleerd ten aanzien van de Ambtenaar van de burgerlijke stand te Aartselaar naar aanleiding van een vraag tot overschrijving van het huwelijk van verzoekers. Dit advies wordt hieronder aangehaald:

"1. Inzake de erkenning van de huwelijksontbinding van 21.9.2005 van de rechtbank van eerste aanleg van Berkane

Uit het toestemmingsvonnis van de rechtbank te Berkane van 17.8.2005, blijkt dat:

- *het initiatief tot de ontbinding door de man genomen werd;*
- *dat het huwelijk niet geconsumeerd werd;*
- *dat de rechtbank verzoeningspogingen heeft ondernomen;*
- *dat beide partijen ter zitting zijn verschenen;*
- *dat beide partijen hun wil tot de ontbinding te kennen hebben gegeven aan de rechtbank en bevestigd hebben op de zitting van 10.8.2005;*

Er moet dus vastgesteld worden dat in concreto:

- *de procedure met wederzijdse instemming van beide echtgenoten werd gevoerd;*
- *beide partijen in persoon (of bij vertegenwoordiging) aanwezig waren tijdens de rechtbank procedure;*
- *er sprake is van een verzoeningspoging door de rechtbank;*
- *de rechten van verdediging werden gerespecteerd;*
- *de ontbinding rechtsgeldig is te Marokko, waar de vrouw gevestigd is en de nationaliteit van heeft, en de "niet erkenning" tot een hinkende rechtssituatie zou leiden;*
- *er geen wetsontduiking noch een schending van de openbare orde kunnen worden vastgesteld;*
- *uit de zaak in concreto blijkt dat artikel 57 WIPR niet van toepassing is, en er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 25 WIPR;*

Om deze redenen heeft mijn ambt geen bezwaar tegen de erkenning van deze ontbinding.

2. Wat het huwelijk van de man met Kalaoui Hayat betreft, zijn er in de huidige stand van zaken onvoldoende elementen aanwezig om het niet te aanvaarden."

3. Bespreking.

3.1 De territoriale bevoegdheid.

Inzake de erkenning van een buitenlandse akte, voorziet artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR) van 16 juli 2004 principieel in een erkenning zonder dat er beroep moet worden gedaan op enige procedure. Verder stelt hetzelfde artikel dat ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, beroep kan worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg. Dergelijk beroep dient dan te worden ingesteld overeenkomstig de artikelen 23 en 24 WIPR.

Artikel 23§3 WIPR voorziet daarbij in een eenzijdige procedure op verzoekschrift, zoals bedoeld in artikelen 1025 en 1034 Ger.W.

De rechtbank die in dergelijke procedure uitspraak doet, kan haar territoriale bevoegdheid ambtshalve onderzoeken.

Artikel 23§2 WIPR stelt in verband met die territoriale bevoegdheid:

"Behalve voor het geval bedoeld in artikel 31, is de territoriaal bevoegde rechtbank die van de woon- of verblijfplaats van de verweerder; bij gebrek van woon- of verblijfplaats in België is dit de rechtbank van de plaats van uitvoering.

Wanneer de vordering tot erkenning niet kan worden ingeleid voor de rechtbank bedoeld in het eerste lid, mag de verzoeker de zaak brengen voor de rechtbank van zijn woonplaats of zijn gewone verblijfplaats; bij gebreke van woonplaats of verblijfsplaats in België mag hij de zaak brengen voor de rechtbank van het arrondissement Brussel."

Het eerst aangehaalde criterium voor de territoriale bevoegdheid, de woon- of verblijfplaats van de verweerder, kan hier bezwaarlijk worden toegepast nu de procedure éénzijdig verloopt. Met 'verweerder' wordt duidelijk een procespartij bedoeld in de procedure zelf, en niet een derde die een tegengesteld standpunt inneemt of beslissing heeft genomen buiten de procedure in kwestie om.

Dat het Openbaar Ministerie om advies wordt gevraagd, houdt niet in dat de facto de Belgische Staat verweerder is. Dat het een weigering tot erkenning van het huwelijk en de ontbinding van een voorgaand huwelijk door de Dienst Vreemdelingenzaken is, waartegen huidige beroeps- of verhaalsprocedure wordt ingesteld, maakt evenmin dat de dienst Vreemdelingenzaken hier als verweerder zou moeten worden beschouwd, of als potentieel toekomstige 'tegenpartij' in het kader van een eventueel toekomstig derdenverzet. Een beslissing van de rechtbank inzake de erkenning van de betrokken buitenlandse akten heeft immers een declaratief karakter en kan bijgevolg aan elke overheid, waar deze ook haar zetel heeft, worden tegengeworpen. Elk van die overheden zou een potentiële 'tegenpartij' kunnen worden in huidige procedure.

De plaats van uitvoering, als volgend criterium, biedt evenmin duidelijk uitsluitel. Gelet op het aangehaalde declaratief karakter, geldt de 'uitvoering' van de tussen te komen beslissing inzake de erkenning van de buitenlandse akte, immers over het hele Belgische grondgebied, ten aanzien van elke overheid, waar die ook haar zetel heeft.

Vervolgens vermeldt het artikel 23§3 WIPR als criterium de woonplaats of de gewone verblijfplaats van de verzoeker en dat bij gebreke van woon- of verblijfplaats in België, de verzoeker de zaak voor de rechtbank van het arrondissement Brussel mag brengen.

In deze zaak zijn er twee verzoekende partijen. De eerste verzoeker heeft zijn woonplaats in Antwerpen, hetgeen de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen territoriaal bevoegd zou maken. Maar tweede verzoekster heeft geen woon- of verblijfplaats in België, zodat zij de zaak voor de rechtbank van het arrondissement Brussel zou mogen brengen.

De betrokken bepaling van het WIPR voorziet niet welke rechtbank er op basis van dit criterium voorrang zou hebben op de andere in het geval er, zoals hier, twee verzoekers zijn die door hun verschillende woonplaats een andere rechtbank territoriaal bevoegd maken. In die omstandigheden kan aanvaard worden dat de verzoekers de vrije keuze hebben tussen die twee rechtbanken.

Bijgevolg konden verzoekers het geding geldig aanhangig maken bij de rechtbank te Brussel. Er is dan ook geen reden om de zaak hier voor te leggen aan de arrondissementsrechtbank om te oordelen over een middel van onbevoegdheid, noch om de zaak te verwijzen naar een andere rechtbank.

De rechtbank te Brussel is territoriaal bevoegd.

3.2 De materiële bevoegdheid – rechtsmacht.

Verder is deze rechtbank materieel bevoegd om van de vordering, betrekking hebbend op de erkenning van de ontbinding van een voorgaand huwelijk en de erkenning van het huwelijk van verzoekers, kennis te nemen, na een weigering tot erkenning daarvan vervat in de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 14 februari 2012 (art. 27 WIPR). De vordering is wat dat betreft tevens op regelmatige wijze ingeleid (art. 23 WIPR). De beslissing van de rechtbank heeft dan een declaratief karakter, hetgeen inhoudt dat de Belgische overheden deze beslissing zullen dienen te respecteren, niet alleen de Dienst Vreemdelingenzaken maar ook bijvoorbeeld de Ambtenaar van de burgerlijke stand van de woonplaats, het OCMW, de Rijksdienst voor Pensioenen, de fiscus, enz. ...

Wat betreft de vordering, om de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 14 februari 2012 tot weigering tot toekenning van een visum aan tweede verzoekster ongegrond te verklaren, moet echter worden vastgesteld dat de beslissingsbevoegdheid omtrent de afgifte van een visum bij de uitvoerende macht ligt. De rechtbank mag zich niet in de plaats stellen van de administratie. Bovendien staat er een geëigend beroep open bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekers beroepen zich weliswaar op een schending door de Dienst Vreemdelingenzaken van hun subjectief recht op bescherming van het privé- en gezinsleven zoals bedoeld in artikel 22 G.W., 8 EVRM en 17 BUPO-verdrag. In de mate dat de burgerlijke rechter rechtsmacht heeft voor de beoordeling van de beweerde schending van subjectieve rechten door de weigering om een visum af te leveren, moet dit in principe in het kader van een tegensprekelijke procedure worden aangevochten. Dit onder voorbehoud van de mogelijkheid van een éézijdig verzoekschrift bij de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg, gebaseerd op volstreekte noodzakelijkheid zoals bedoeld in artikel 584, 3e lid Ger.W..

In het kader van huidige procedure, waar de rechtbank van eerste aanleg éézijdig werd gevat conform artikelen 27 en 23 WIPR, kan niet worden ingegaan op de vordering om de weigering tot aflevering van een visum ongegrond te verklaren. De rechtsmacht van de rechtbank is in huidige procedure beperkt tot het beoordelen of de erkenning van de ontbinding van het voorgaande huwelijk en de erkenning van het huwelijk van verzoekers, al dan niet terecht werd geweigerd.

3.3 Wat betreft de rechtsgeldigheid van de ontbinding van het voorgaande huwelijk van eerste verzoeker en van het huwelijk van verzoekers.

Artikel 27§1 WIPR bepaalt onder welke voorwaarden een buitenlandse authentieke akte in België door alle overheden dient te worden erkend. Verder moeten artikelen 18 en 21 WIPR in acht worden genomen.

Artikel 18 WIPR omschrijft het begrip "wetsontduiking" en voorziet dat er geen rekening kan worden gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht. Artikel 21 WIPR omvat de "openbare orde-exceptie" en bepaalt dat de toepassing van het volgens het WIPR toepasselijke buitenlandse recht wordt geweigerd voor zover dit tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde en dat zo nodig het Belgische recht wordt toegepast.

De ontbinding van het voorgaande huwelijk.

Conform artikelen 55 en 56 WIPR wordt de echtscheiding, onder meer de gronden en voorwaarden voor echtscheiding en de voorwaarden voor de toestemming en de ontbinding van de huwelijksband, beheerst door 1° het recht van de staat op wiens grondgebied de beide echtgenoten hun gewone verblijfplaats hebben, 2° bij gebrek daaraan, het recht van de Staat op wiens grondgebied de laatste gemeenschappelijke gewone verblijfplaats van de echtgenoten zich bevond wanneer één van hen op het ogenblik van instelling van de vordering er zijn gewone verblijfplaats heeft, 3° bij gebrek daaraan, het recht van de staat waarvan iedere echtgenoot de nationaliteit heeft, 4° in de andere gevallen, door het Belgisch recht, behoudens rechtskeuze door de echtgenoten voor het recht van de Staat waarvan zij beiden de nationaliteit hebben of voor het Belgische recht.

In deze zaak hadden de echtgenoten volgens de echtscheidingsakte beiden een verblijfplaats te Marokko zodat in principe het Marokkaans recht toepasselijk is.

Er zijn hier geen argumenten voorhanden die kunnen doen twifelen aan de rechtsgeldigheid - naar Marokkaans recht - van de in Marokko tussengekomen echtscheiding, noch om te twifelen aan de waarachtigheid van de voorgelegde akten.

Daarnaast moet rekening worden gehouden met artikel 57 WIPR. Dit artikel poneert in paragraaf 1 het principe van niet-erkenning in België van een in het buitenland opgestelde akte die de wilsverklaring van de man om het huwelijk te ontbinden vaststelt, zonder dat de vrouw een zelfde recht had. In paragraaf 2 worden er vijf cumulatieve voorwaarden opgesomd waaronder uitzonderlijk zo'n akte in België toch kan worden erkend.

Volgens de Dienst Vreemdelingenzaken werd in deze zaak door de heer [REDACTED] tegen zijn echtgenote de verstoting alvorens het huwelijk te consumeren 'Bain' uitgesproken op 21 september 2005 en kan dit niet worden erkend omdat de heer Ahmindache de Belgische nationaliteit heeft en het Belgische recht die vorm van huwelijksontbinding niet kent en zodoende niet voldaan is aan de voorwaarde gesteld in artikel 57§2,2° WIPR.

Bij nazicht van de stukken in verband met de akte van ontbinding van het huwelijk (zie stukken nr. 3 dossier verzoekers), kan de rechtbank zich aansluiten bij het voorheen gegeven advies van het parket van de procureur des Konings te Antwerpen (stuk 1 bij advies van het parket te Brussel) dat uit de zaak in concreto blijkt dat artikel 57 WIPR hier niet van toepassing is.

Immers in het toestemmingsvonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Berkane van 17 augustus 2005 werd geacteerd dat beide echtgenoten aanwezig waren op de zitting, dat de rechtbank een verzoeningspoging heeft ondernomen die op een mislukking is uitgedraaid omwille van de volgehouden wil van *beide partijen* om te scheiden. (vrije weergave van volgende bepaling in het Frans: "Le tribunal a engagé alors une tentative de conciliation entre les deux conjoints par deux arbitres, qui s'est soldée par l'échec à cause de la persistance des parties à vouloir divorcer.").

In de echtscheidingsakte opgesteld te Berkane op 21 september 2005 werd bovendien geacteerd dat de echtscheiding is tussengekomen in aanwezigheid van de ex-echtgenote die er volledig mee heeft ingestemd (vrije weergave van volgende bepaling in het Frans: "Le divorce est intervenu en la présence de la divorcée qui a acquiescé parfaitement.")

Van wetsontduiking (artikel 18 WIPR) of schending van de openbare orde (artikel 21 WIPR) is er hier naar het oordeel van de rechtbank evenmin sprake.

Er zijn dan ook geen beletsels voor erkenning in de Belgische rechtsorde van de ontbinding van het huwelijk van de heer **[REDACTED]** met mevrouw **[REDACTED]** tussengekomen te Berkane op 21 september 2005.

De vordering van verzoekers kan op dat vlak dan ook gegrond worden verklaard.

Het huwelijk van verzoekers.

De rechtsgeldigheid van het huwelijk wordt wat de grondvoorwaarden betreft, conform artikel 46 WIPR, voor elke echtgenoot beheerst door zijn nationale wet (in deze zaak dus Marokkaans en Belgisch recht), en wat de vormvereisten betreft, conform artikel 47 WIPR door de wet van staat waar het huwelijk wordt afgesloten (hier Marokkaans recht). Verder moeten artikel 18 en 21 WIPR, hierboven nader uiteengezet, in acht worden genomen.

Het Burgerlijk Wetboek bepaalt onder titel V, Hoofdstuk 1 de hoedanigheden en de voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan.

Artikel 147 B.W. voorziet dat men geen tweede huwelijk kan aangaan wanneer het eerste nog niet ontbonden is. Deze voorwaarde moet worden toegepast ten aanzien van de heer Ahmindache, gezien zijn Belgische nationaliteit. Zoals hierboven uiteengezet, is er in deze zaak aan deze voorwaarde wel degelijk voldaan, gezien zijn huwelijk op rechtsgeldige wijze werd ontbonden bij echtscheidingsakte van 21 september 2005.

Artikel 146 bis B.W. stelt verder dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen, blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Het vereiste van een toestemming in hoofde van *beide* echtgenoten die moet gericht zijn op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap zoals bedoeld in artikel 146 bis B.W. raakt de Belgische internationale openbare orde. Niet alleen de toestemming en intentie van de Belgische (kandidaat) echtgenoot moet worden afgetoetst aan de betrokken bepaling van Belgisch recht, maar ook deze van de buitenlandse (kandidaat) echtgenoot, ongeacht eventuele afwijkende buitenlandse opvattingen. (Zie S. Lefebvre, "Schijnhuwelijken. Preventie en repressie in een notedop", NjW 2007 (818) nr. 17 en 23).

Voorwaarde om tot een schijnhuwelijk in de zin van artikel 146 bis B.W. te besluiten, is dat blijkt dat het huwelijk *kennelijk* niet is gericht op het vormen van een duurzame levensgemeenschap. Er zijn met andere woorden ernstige en overeenstemmende feitelijke elementen nodig waaruit kan worden afgeleid dat de intentie van minstens één van de betrokkenen niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap. Twijfel moet in het voordeel van de betrokkenen spelen. (zie S. Vandromme, noot onder Cass. 8 februari 2008, "Samenwoning en kinderwens als elementen bij de beoordeling van een eventueel schijnhuwelijk", R.W. 2009-10, 64, nr. 6).

Het principiële recht op huwelijk wordt overigens gegarandeerd door artikel 12 EVRM, zodat beslissingen terzake van de overheden met de nodige omzichtigheid moeten worden genomen.

De rechtbank merkt op dat er hier geen argumenten voorhanden zijn die kunnen doen twijfelen aan de rechtsgeldigheid - naar Marokkaans recht - van het in Marokko afgesloten huwelijk. Er kan worden aangenomen dat het huwelijk naar Marokkaans recht, wat de vorm betreft en wat de grondvoorwaarden in hoofde van de Marokkaanse echtgenote betreft, rechtsgeldig werd afgesloten en dat de huwelijksakte waarachtig is.

Na onderzoek van de overige gegevens verstrekt door verzoekers en aan de hand van het gevoerde politieel onderzoek, blijkt dat er in hunnen hoofde geen wetsontduiking kan worden weerhouden.

Integendeel blijkt uit deze gegevens dat verzoekers wel degelijk een duurzame levensgemeenschap willen tot stand brengen, die niet louter de bedoeling heeft het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel verbonden aan de staat van gehuwde.

In het bijzonder blijkt dat zij zoveel als mogelijk, rekening houdende met beperkingen van financiële en praktische aard, contact houden en dat het wel degelijk hun bedoeling is om hun huwelijk te bestendigen. Eerste verzoeker toont aan dat hij ongeveer twee maal per jaar naar Marokko reist (zie vliegtuigtickets – stukken nr.12). De voorgelegde foto's (zie stukken nr. 15) getuigen van hun gedeelde levensmomenten in die periodes. Hij ondersteunt zijn echtgenote financieel door regelmatig bedragen aan haar over te maken (zie stukken nr. 13).

De talrijke voorgelegde mobiele herlaadkaarten 'ortel' laten vermoeden dat hij geregeld internationaal telefonisch contact heeft (stukken nr. 16).

Er is dan ook geen beletsel voor erkenning van het huwelijk van verzoekers, afgesloten in Marokko, in de Belgische rechtsorde.

De vordering van verzoekers kan op dat vlak dan ook gegrond worden verklaard.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK

Gelet op de wet op het gebruik van de talen in gerechtszaken, zoals gewijzigd;

Rechtsprekende in eerste aanleg;

Gehoord de heer J. Vanaudenhoven, substituut-procureur des Konings, in zijn mondeling advies gegeven in Raadkamer op 4 juni 2013;

Alle andersluidende en meer omvattende besluiten om hogervermelde redenen van de hand wijzend als niet terzake en / of overbodig;

Verklaart het verzoek van verzoekers ontvankelijk en gegrond in de hierna volgende mate:

Zegt voor recht dat het huwelijk van 28 juli 2003 tussen de heer de heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] rechtsgeldig ontbonden werd te Berkane (Marokko) ingevolge akte van 21 september 2005 en deze ontbinding van het huwelijk dient te worden erkend in België;

Zegt voor recht dat het huwelijk van 14 maart 2008 gesloten te Berkane (Marokko) tussen de heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] rechtsgeldig is en dit huwelijk in België dient te worden erkend;

Wijst verzoekers van het meer – of anders gevorderd af;

Laat verzoekers in hun kosten, begroot op 60,00 EUR rolstelling;

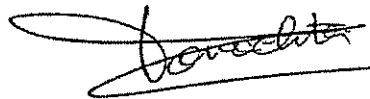
Gedaan in Raadkamer ter *buitengewone* / *gewone* ^(°) terechtzitting van de zevende burgerlijke kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel,

op datum van *1.6. juli*..... 2013

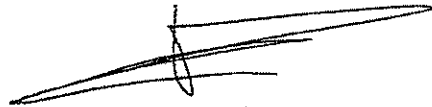
(°) goedgekeurd voor de doorhaling van één nietig woord,

waar aanwezig waren en zitting namen :

- mevrouw **K. Van der borght**, rechter,
- mevrouw **J. Fischer**, rechter,
- de heer **H. Storme**, gerechtelijk stagiair die een plaatsvervangende waarneemt conform artikel 259 octies §6 in fine Ger. W.,
- mevrouw **C. Vanachter**, griffier.

CHRISTINE VANACHTER

HENRI STORME

JENNY FISCHER

KATHLEEN VAN DER BORGHT

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]